

Sygnatura akt II C 1017/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 lipca 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi II Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodnicząca Sędzia SR A. S.

Protokolant stażysta J. P.

po rozpoznaniu w dniu 11 lipca 2017 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa J. H. i W. H.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w S.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego na rzecz powoda J. H. kwotę 7493,43 zł (siedem tysięcy czterysta dziewięćdziesiąt trzy złote czterdzieści trzy grosze) z ustawowymi odsetkami od dnia 2 listopada 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;
2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda W. H. kwotę 7493,43 zł (siedem tysięcy czterysta dziewięćdziesiąt trzy złote czterdzieści trzy grosze) z ustawowymi odsetkami od dnia 2 listopada 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;
3. oddala powództwo w pozostałej części;
4. obciąża pozwanego na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi kwotą 323,10 zł (trzysta dwadzieścia trzy złote dziesięć groszy) tytułem tymczasowo wyłożonych przez Skarb Państwa wydatków;
5. zasądza od pozwanego na rzecz powoda J. H. 1166,31 zł (jeden tysiąc sto sześćdziesiąt sześć złotych trzydzieści jeden groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu;
6. zasądza od pozwanego na rzecz powoda W. H. 1166,31 zł (jeden tysiąc sto sześćdziesiąt sześć złotych trzydzieści jeden groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygnatura akt II C 1017/15

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 21 grudnia 2015 roku skierowanym przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w S., J. H. i W. H. reprezentowani przez pełnomocnika z wyboru w osobie adwokata, wnieśli o zasądzenie od pozwanego na rzecz powodów w częściach równych kwoty 20.652 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 listopada 2015 roku do dnia zapłaty tytułem odszkodowania oraz kosztów postępowania.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, iż powodowie są współwłaścicielami pojazdu marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...), który posiada ubezpieczenie autocasco w pozwanym towarzystwie ubezpieczeń. W dniu (...)

roku nieznaną sprawca uszkodził nadwozie pojazdu. Pozwany odmówił naprawienia szkody zgłoszonej w ramach ubezpieczenia autocasco, gdyż poszkodowany nie zawiadomił w ciągu 24 godzin policji o przestępstwie. Pełnomocnik powodów przyznał, iż o uszkodzeniu pojazdu nie została niezwłocznie zawiadomiona policja, z uwagi na zaplanowaną na następny dzień podróż poślubną powoda W. H.. W ocenie pełnomocnika powodów brak zawiadomienia policji, w tych okolicznościach nie może być uznany za winę umyślną lub nawet rażące niedbalstwo. Nie istnieją również przesłanki dla stwierdzenia, że nie zawiadomienie policji ma wpływ na ustalenie okoliczności zdarzenia, a zwłaszcza wysokości odszkodowania.

Wysokość naprawy kosztów pojazdu wynosi nie mniej niż 20.625 zł.

(pozew k. 2-3, pełnomocnictwo k. 4)

W odpowiedzi na pozew z dnia 26 lutego 2016 roku, pozwany reprezentowany przez pełnomocnika w osobie radcy prawnego wniósł o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie kosztów postępowania sądowego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu przyznano, iż pozwanego łączyła z powodami umowa ubezpieczenia potwierdzona polisą nr (...) oraz, że pozwany prowadził postępowanie likwidacyjne związane ze szkodą w pojeździe powodów marki A. (...) z dnia 1 października 2015 roku. Pozwany wskazał, iż odmówił wypłaty odszkodowania w związku z niedopełnieniem przez powodów obowiązków wynikających z umowy dobrowolnego ubezpieczenia. Zgodnie z par 16 ust 1 pkt 3 powodowie byli zobowiązani nie później niż w ciągu 24 godzin zawiadomić policję o zniszczeniu ich pojazdu czego nie uczynili. W ocenie pozwanego niezawiadomienie policji stanowi rażące niedbalstwo ze strony powodów i spowodowało niemożność podjęcia przez policję szybkich ustaleń w zakresie okoliczności wypadku. Pozwany zakwestionował roszczenie co do wysokości, wskazując iż kalkulacja kosztów naprawy pojazdu zgodnie z warunkami OWU wyniosłaby 10.043,96 zł brutto (8.165,52 zł netto) oraz datę początkową naliczania odsetek ustawowych.

(odpowiedź na pozew k. 21-21 odw., pełnomocnictwo k. 22, odpis KRS k. 42-47)

Do zamknięcia rozprawy stanowiska stron nie uległy zmianie.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

J. H. zawarł z (...) SA w S. umowę ubezpieczenia majątkowego potwierdzoną polisą nr (...). Przedmiotem ubezpieczenia był samochód marki A. (...) Q. o numerze rejestracyjnym (...) stanowiący własność J. H. i W. H.. Okres ubezpieczenia rozpoczął się w dniu 23 grudnia 2014 r., a zakończył w dniu 22 grudnia 2015 r. Umowa ubezpieczenia obejmowała ubezpieczenie autocasco (w tym kradzież). Suma ubezpieczenia brutto ustalona została na kwotę 37.690 zł. Przed zawarciem umowy J. H. otrzymał tekst Ogólnych Warunków Ubezpieczeń Komunikacyjnych (dalej OWU) oraz zapoznał się z nimi i zaakceptował ich treść. Umowa zawarta została w wariantcie (...).

(polisa k. 6, bezsporne)

Zgodnie z § 16 ust. 1 pkt 3 OWU do obowiązków ubezpieczonego należy niezwłoczne, nie później niż w ciągu 24 godzin od wystąpienia zdarzenia lub uzyskania o nim informacji, powiadomienie policji o kradzieży pojazdu, części, lub wyposażenia, kluczy lub urządzeń służących do otwarcia i uruchomienia pojazdu, dokumentów pojazdu lub każdej innej szkodzi, która mogła powstać w wyniku przestępstwa oraz złożenie wniosku o ściganie osób odpowiedzialnych za powstanie szkody.

Stosownie do § 20 OWU jeżeli ubezpieczony z winy umyślnej lub rażącego niedbalstwa, nie dopełnił wymienionych w § 15-19 obowiązków, E. Hestia odmawia wypłaty odszkodowania w całości lub w części – o ile niedopełnienie tych obowiązków miało wpływ na ustalenie przyczyny wypadku, okoliczności wypadku lub wysokości odszkodowania. / k.29/

Zgodnie z § 11 ust 1 OWU Autocasco w stosunku do szkód częściowych, rozliczenie szkody może nastąpić według metody kosztorysowej – na podstawie wyceny dokonanej przez E. Hestię w oparciu o A. lub metody serwisowej – na podstawie faktury dokumentującej naprawę pojazdu przez zakład dokonujący tej naprawy.

Zgodnie z §12 OWU Autocasco rozmiar szkody częściowej oraz wysokość odszkodowania ustalona jest na podstawie wyceny E. Hestia w oparciu o A. z uwzględnieniem Podatku VAT, tzn., według: norm czasowych naprawy zawartych w systemie A., stawki za roboczogodzinę w wysokości 65 zł (brutto) za prace blacharskie, mechaniczne i lakiernicze, zawartego w ocenie technicznej wykazu części (zespołów) zakwalifikowanych do wymiany według średnich cen brutto części alternatywnych oraz materiałów. Jeśli A. nie zawiera cen części alternatywnych, do rozliczenia przyjmuje się zawarte w nim ceny brutto części oryginalnych, pomniejszone o zużycie eksploatacyjne, z zastrzeżeniem ust. 3. (metoda kosztorysowa)

Stosownie do § 13 ust 1 OWU Autocasco w przypadku szkody częściowej wysokość odszkodowania bez względu na wybrany przez ubezpieczonego warsztat jako miejsce wykonania naprawy ustalana jest na podstawie faktur za naprawę pojazdu – według uprzednio uzgodnionych z E. Hestia kosztów i sposobu naprawy z zastosowaniem w wariantcie III pełne autocasco – sieć Partnerska: naprawczych norm czasowych zawartych w systemie A., średniej stawki za roboczogodzinę ustaloną w oparciu o ceny usług stosowane przez warsztaty porównywalnej kategorii do warsztatu dokonującego naprawy działające na terenie miejsca naprawy pojazdu, nie więcej niż 110 złotych brutto za 1 roboczogodzinę prac blacharskich, lakierniczych, mechanicznych, cen zawartych w systemach A. oraz cen części alternatywnych lub w przypadku braku części alternatywnych do rozliczenia przyjmuje się zawarte w systemie A. ceny części oryginalnych. (metoda serwisowa)

Zgodnie z § 14 ust 1 OWU Autocasco pomimo, iż klient w umowie ubezpieczenia wybrał metodę serwisową, na jego wniosek E. Hestia ustali rozmiar szkody częściowej w oparciu o metodę kosztorysową. /k.32/

(OWU k. 26-37)

W dniu 1 października 2015 r., około godziny 9 powód W. H. zaparkował ubezpieczony pojazd w P. przy ulicy (...) na wysokości posesji numer (...). Powrócił do pojazdu około godziny 10 tego dnia i stwierdził, że karoseria pojazdu została uszkodzona.

(okoliczności bezsporne)

Następnego dnia po zaistnieniu zdarzenia szkodzącego powód W. H. wyjechał do G. na zaplanowaną wcześniej podróż poślubną, gdzie przebywał około tygodnia.

(zeznania powoda W. H. k. 102-103)

Przed zdarzeniem z dnia 1 października 2015 roku pojazd marki A. (...) Q. o numerze rejestracyjnym (...) był użytkowany przez W. H.. Powodowie nie wykorzystywali tego samochodu do prowadzenia działalności gospodarczej. Pojazd ten nie figurował w aktywach ich przedsiębiorstwa.

(zeznania powoda W. H. k. 102-103, zeznania powoda J. H. k. 103-)

Powód W. H. zgłosił szkodę pozwanemu (...) SA w dniu 1 października 2015 r. Decyzją z dnia 29 października 2015 roku pozwany odmówił wypłaty odszkodowania z uwagi na niezawiadomienie o tym zdarzeniu policji w terminie określonym w OWU Autocasco.

(zeznania powoda W. H. k. 102-103, decyzja k. 7)

W dniu 6 listopada 2015 r. W. H. zgłosił się do komisariatu policji P. i zawiadomił o zdarzeniu z dnia 1 października 2015 r. w wyniku którego uszkodzony został jego samochód.

(kserokopia protokołu z ustnego zawiadomienia o przestępstwie k. 116-118)

Postanowieniem z dnia 7 grudnia 2015 roku Komenda Powiatowa Policji w P. umorzyła dochodzenie w sprawie uszkodzenia pojazdu marki A. (...) o nr rej. (...) z powodu niewykrycia sprawcy przestępstwa.

(kserokopia postanowienia o umorzeniu dochodzenia k. 125)

Po zdarzeniu z dnia 1 października 2015 roku powodowie nie naprawiali pojazdu marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...), sprzedali go w stanie uszkodzonym.

(zeznania powoda W. H. k. 102-103)

Uzasadniony koszt naprawy pojazdu powodów marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...), wyliczony w oparciu o zapisy Ogólnych Warunków Ubezpieczenia Autocasco, wynosił według cen z daty szkody 14.986,86 zł.

(opinia pisemna biegłego W. S. k. 51-58, z załącznikami k. 59-71)

Sąd ustalił stan faktyczny w przedmiotowej sprawie na podstawie dokumentów złożonych do akt sprawy, opinii biegłego sądowego z zakresu mechaniki pojazdowej i ruchu drogowego W. S., a także zeznań powodów.

Należy podkreślić, iż strony nie kwestionowały prawdziwości i autentyczności przedłożonych dokumentów, a Sąd nie znalazł podstaw, aby odmówić im waloru wiarygodności i mocy dowodowej.

W ocenie Sądu przedłożona do akt sprawy pisemna opinia biegłego sądowego została sporządzona w sposób fachowy i profesjonalny, a jej wnioski są spójne, logiczne i przekonujące. Sąd zważając na fakt, iż opinia biegłego sporządzona została przez osobę posiadającą w badanej materii odpowiednie kwalifikacje i doświadczenie zawodowe, w całości zgodził się z argumentacją w niej zawartą. Żadna ze stron postępowania po wydaniu przez biegłego opinii uzupełniającej ostatecznie nie zgłaszała zastrzeżeń do tej opinii, nie składała wniosku o jej dalsze uzupełnienie przez biegłego, jak również nie wносиła dalszych wniosków dowodowych. Należy stwierdzić, iż opinia biegłego była pełna i mogła stanowić podstawę do ustalenia stanu faktycznego w niniejszej sprawie.

Sąd pominął zeznania świadka R. S. na okoliczności związane z zawiadomieniem Policji o uszkodzeniu pojazdu w wyniku zdarzenia z dnia 1 października 2015 roku, bowiem poza ogólnikowym przedstawieniem schematu działania funkcjonariuszy policji w przypadkach złożenia zawiadomienia o popełnieniu tego rodzaju przestępstwa, w żadnej mierze świadek nie odniósł się do zdarzenia szkodzącego z udziałem pojazdu powodów z dnia 1 października 2015 roku. Nie wskazał jakie konkretnie czynności policyjne nie mogły zostać podjęte w skutek niezłożenia niezwłocznie zawiadomienia przez powoda.

Sąd pominął dowód z załączonych dokumentów akt szkody likwidowanej przez (...) SA Oddział w Polsce, bowiem ostatecznie strona pozwana nie kwestionowała zakresu uszkodzeń w pojeździe powodów powstałych na skutek zdarzenia z dnia 1 października 2015r.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części.

Zgodnie z art. 805 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. Jak stanowi § 2 tego przepisu świadczenie ubezpieczyciela polega w szczególności na zapłacie przy ubezpieczeniu majątkowym - określonego odszkodowania za szkodę powstałą wskutek przewidzianego w umowie wypadku.

Wypadkiem przewidzianym w umowie, relewantnym do rozpatrywanego stanu faktycznego sprawy, było uszkodzenie pojazdu przez osoby trzecie (§1 ust 2 tabela). Nie było sporne między stronami, iż uszkodzenia pojazdu powodów, które nastąpiły w dniu 1 października 2015 roku stanowiły wypadek ubezpieczeniowy określony w łączącym strony stosunku ubezpieczenia. Zajście wypadku ubezpieczeniowego aktualizuje obowiązek ubezpieczyciela spełnienia świadczenia uzgodnionego przez strony w umowie. Mieć należy jednak na uwadze, że nie ma przeszkód do określenia w umowie obowiązków ubezpieczającego, których uchybienie skutkuje zwolnieniem ubezpieczyciela od odpowiedzialności albo odmową wypłaty odszkodowania. W szczególności nie sprzeciwiają się temu przepisy art. 826 § 1 i art. 827 § 1 w zw. z art. 807 § 1 k.c. (wyrok Sądu Najwyższego z 10 stycznia 2003 r., V CKN 1647/00, Biul. SN 2003, nr 7, s. 10). Istotą sporu w niniejszej sprawie jest to, czy powodowie dopuścili się takiego uchybienia oraz czy uchybienie to było podstawą do odmowy wypłaty świadczenia odszkodowawczego przez pozwanego.

W ocenie Sądu powodowie uchybili, przytaczanemu wyżej obowiązkowi złożenia w ciągu 24 godzin od zdarzenia lub uzyskania informacji o nim, powiadomienia policji i złożenia wniosku o ściganie sprawcy przestępstwa. Powodowie powoływali się na to, że z uwagi na planowaną na następny dzień podróż poślubną powoda W. H. zaniechali temu obowiązkowi, w związku z czym niezłożenie przedmiotowego wniosku, jako nie powodowane winą umyślną lub rażącym niedbalstwem, nie może stanowić podstawy do odmowy wypłaty odszkodowania. Poczynione przez Sąd ustalenia faktyczne wskazują, iż powód W. H. złożył zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa dopiero w dniu 6 listopada 2015 roku, po uzyskaniu przez ubezpieczyciela decyzji odmownej w przedmiocie wypłaty świadczenia. Niewątpliwie powodowie nie spełnili obowiązku, o którym mowa w umowie, a podnoszona okoliczność wyjazdu za granicę nie stanowiła o cenie Sądu okoliczności usprawiedliwiającej takie zaniechanie. Nie było przeszkód, aby J. H., który nie wyjeżdżał, złożył stosowne zawiadomienie. Gdyby istotnie podróż poślubna była jedną przyczyną zwłoki w zawiadomieniu organów ścigania, to W. H. uczyniłby to niezwłocznie po powrocie z za granicy, gdzie przebywał ok. tygodnia, a uczynił to dopiero w dniu 6 listopada 2015 roku.

Niezrealizowanie przez powodów ciężących na nich z umowy obowiązków, w ocenie Sądu nie oznacza jednak, że pozwany był uprawniony do odmowy wypłacenia odszkodowania.

W orzecznictwie od bardzo dawna utrwalił się pogląd, że postanowienia ogólnych warunków ubezpieczenia należy tłumaczyć na korzyść ubezpieczającego. /por. orz. SN z 24.7.1959 r., 4 CR 1027/58, OSPiKA 1961, Nr 2, poz. 32, oraz wyr. SN z 18.1.1991 r., I CR 806/90, PG 1993, Nr 5, poz. 21/

Na gruncie niniejszej sprawy należy mieć na uwadze pełne brzmienie § 20 OWU w zw. z §16 ust 3 OWU. Mianowicie, jak stanowi to postanowienie OWU, w przypadku niedopełnienia przez ubezpieczonego z winy umyślnej lub rażącego niedbalstwa, obowiązków wymienionych w § 15-19 E. Hestia odmawia wypłaty odszkodowania w całości lub w odpowiedniej części o ile niedopełnienie tych obowiązków miało wpływ na ustalenie przyczyny wypadku, okoliczności wypadku lub wysokości odszkodowania. Taka treść przedmiotowego postanowienia wskazuje, że samo uchybienie obowiązkowi określonym w § 16 ust 3 OWU z winy umyślnej lub rażącego niedbalstwa nie stanowi wystarczającej przesłanki do odmowy wypłaty odszkodowania. Uchybienie to musi mieć ponadto wpływ na ustalenie przyczyny wypadku, okoliczności wypadku lub wysokości odszkodowania, a sama odmowa wypłaty odszkodowania następuje wówczas albo w całości, albo w części – w zależności od tego w jakim stopniu niedopełnienie tych obowiązków miało wpływ na ustalenie przyczyny wypadku, okoliczności wypadku lub wysokości odszkodowania.

W ocenie Sądu pozwany nie wykazał, aby uchybienie temu obowiązkowi, w okolicznościach niniejszej sprawy, taki wpływ w ogóle wywarło. Z pewnością nie miało ono wpływu na ustalenie wysokości odszkodowania, co wynika ze specyfiki zaistniałego wypadku ubezpieczeniowego. Pozostawałoby zatem do rozważenia, czy miało ono wpływ na ustalenie przyczyn lub okoliczności wypadku. Umowa stron nie przewidywała bowiem zaistnienia potencjalnego wpływu uchybienia na ustalenie sprawcy.

Udowodnienie związku między zaniechaniem przez powodów zawiadomienia policji w ciągu 24 godzin od powzięcia wiedzy o szkodzie a możliwością ustalenia przyczyny wypadku i okoliczności wypadku, należało do pozwanego. To pozwany bowiem z faktów tych wywodził skutki prawne, a więc zobowiązany był te fakty udowodnić zgodnie z art.

6 k.c.. Tymczasem poprzestał w tej mierze na twierdzeniach, których udowodnić nie zdołał. W odpowiedzi na pozew podnosił, że niezawiadomienie policji i niezłożenie wniosku o ściganie karne sprawcy uszkodzeń w pojeździe powodów uniemożliwiło podjęcie skutecznych czynności przez organy ścigania w celu wykrycia i zatrzymania sprawców zdarzenia. Twierdzenie pozwanego pozostawało w oderwaniu od konkretnych okoliczności niniejszej sprawy, w szczególności zaś od udowodnionego przez powodów faktu złożenia zawiadomienia o przestępstwie w dniu 6 listopada 2015 r. Pozwany winien był udowodnić, że zwłoka powodów w złożeniu zawiadomienia o przestępstwie miała, w konkretnych okolicznościach niniejszej sprawy, wpływ na ustalenie sprawcy. Samo większe prawdopodobieństwo możliwości ustalenia sprawcy zdarzenia szkodzącego w przypadku złożenia wcześniej zawiadomienia o przestępstwie nie jest wystarczające w świetle brzmienia postanowień umowy stron.

Z uwagi na powyższe Sąd uznał, iż pozwany nie wykazał zaistnienia podstawy do odmowy wypłaty odszkodowania.

Pełnomocnik powodów prawidłowo przy tym wywodził, że ustalenie wysokości świadczenia pozwanego ubezpieczyciela powinno nastąpić według metody serwisowej.

Mając na uwadze wyniki przeprowadzonego postępowania dowodowego, w oparciu o opinię biegłego sądowego Sąd ustalił, iż uzasadniony koszt naprawy samochodu powodów, wyliczony w oparciu o zapisu OWU AC, wynosił 14.986,86 zł.

Uzasadniając to stanowisko, w pierwszej kolejności wyjaśnić należy charakter prawny świadczenia spełnianego przez ubezpieczyciela w ubezpieczeniach majątkowych. Mianowicie zauważyć należy, że ogólne prawo odszkodowawcze formułuje zasadę pełności odszkodowania (art. 361 § 2 k.c.) zakładającą, że świadczenie odszkodowawcze obejmuje naprawienie szkody, na którą składają się „straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządono”. Zasada ta nie ma jednak zastosowania do świadczenia ubezpieczyciela spełnianego w wykonaniu umowy ubezpieczenia majątkowego. Ustawodawca, stanowiąc w art. 805 § 2 pkt 1 k.c., że ubezpieczyciel wypłaca przy ubezpieczeniu majątkowym „określone odszkodowanie” za szkodę powstałą wskutek przewidzianego w umowie wypadku, podkreślił swoistość odszkodowania ubezpieczeniowego. Nie jest ono po prostu odszkodowaniem w rozumieniu ogólnym tego terminu, lecz jest odszkodowaniem, którego wysokość określono w warunkach ubezpieczenia. W praktyce zatem – w przeciwieństwie do klasycznej odpowiedzialności odszkodowawczej – ochrona ubezpieczeniowa nie realizuje zasady pełnego odszkodowania, a ustalenie wysokości świadczenia, do spełnienia którego zobowiązuje się ubezpieczyciel, odbywa się w oparciu o treść stosunku prawnego ubezpieczenia. Jeśli jednak chodzi o pojęcie „szkody” w rozumieniu ogólnych przepisów prawa cywilnego, a pojęcie „szkody” w ujęciu prawa ubezpieczeń, to różnice nie występują. (...) jest pojęciem o charakterze doktrynalnym. Artykuł 361 § 2 k.c. wskazuje jedynie na zakres szkody podlegającej naprawieniu w przypadku klasycznej odpowiedzialności odszkodowawczej, nie będąc źródłem jurydycznej definicji samego pojęcia „szkoda” (por. wyrok SN z dnia 25 stycznia 2007 r., V CSK 423/06, LEX nr 277311). Jak wskazuje się w doktrynie prawa cywilnego szkodą jest uszczerbek majątkowy, czyli zmniejszenie się majątku wskutek określonego zdarzenia, z pominięciem tych, które zależą od woli doznającego uszczerbku. Uszczerbek w majątku może polegać w szczególności na uszkodzeniu składników majątku poszkodowanego. Mając powyższe na uwadze, zauważyć należy, iż w sprawie niniejszej zakres szkody, a więc zakres uszkodzeń pojazdu powodów, był między stronami bezsporny. Sporna była natomiast wysokość świadczenia odszkodowawczego. Pozwany kwestionując wysokość świadczenia wskazywał, iż zgodnie z umową, wobec braku dokonania naprawy uszkodzonego pojazdu, odszkodowanie powinno zostać wyliczone w oparciu o wariant kosztorysowy przewidziany w § 12 OWU

W tym kontekście wyjaśnić należy, mając na uwadze przytoczony wyżej charakter prawny świadczenia odszkodowawczego ubezpieczyciela, że istotne jest ustalenie jego wysokości w oparciu o postanowienia OWU. Biegły sądowy ustalił, iż ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...) z uwzględnieniem postanowień OWU AC w „wariantcie III – Sieć Partnerska, uwzględniając jedynie uszkodzenia powstałe w związku ze zdarzeniem z dnia 1 października 2015 roku wynoszą 14.986,86 zł. Biegły ustalił wysokość przedmiotowego świadczenia w oparciu o postanowienia OWU, w tym w szczególności § 11 i 13 OWU i w ocenie Sądu prawidłowo zastosował te postanowienia. W kontekście procesowego stanowiska pozwanego podkreślić również

należy, że postanowienia OWU nie dawały podstawy do ustalenia wysokości świadczenia odszkodowawczego w oparciu o metodą kosztorysową, bowiem wniosku o ustalenie rozmiaru szkody tą metodą powodowie nie złożyli pozwanemu. Nadto jak słusznie zauważył biegły, pozwany odmówił przyjęcia odpowiedzialności za szkodę, zatem nie znajdowało uzasadnienia w tej sytuacji dokonanie przez powodów naprawy pojazdu w sieci partnerskiej pozwanego i przedstawienie pozwanemu faktury za naprawę. Dlatego mimo nie naprawienia pojazdu przez powodów, uzasadnione było zastosowanie metody serwisowej przewidzianej w umowie stron.

Stosownie do powyższego Sąd zasądził w punkcie 1 i 2 wyroku na rzecz każdego z powodów będących współwłaścicielami samochodu, kwotę po 7.493,43 złotych tytułem odszkodowania.

O odsetkach Sąd rozstrzygnął na podstawie art. 481 k.c., który stanowi, że jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Zgodnie z § 22 OWU, odszkodowanie lub świadczenie wypłaca się w terminie 30 dni od daty otrzymania zawiadomienia o zdarzeniu.

Powód W. H. zeznał, iż zgłosił szkodę w dniu 2 października 2015 roku, a okoliczności tej pozwany nie kwestionował, co uzasadnia orzeczenie odsetek ustawowych od zasądzonych na rzecz powód kwot od dnia 2 listopada 2015 r. do dnia zapłaty.

W pozostałym zakresie powództwo jako nieudowodnione podlegało oddaleniu, o czym Sąd orzekł jak w punkcie 3 wyroku.

O kosztach orzeczono na podstawie przepisu art. 100 zd. 1 k.p.c., stosunkowo je rozdzielając.

Powodowie żądali zasądzenia kwoty 20.652 zł. Zasądzona na ich rzecz kwota 14.986,86 zł stanowi 72,57% dochodzonego roszczenia. Łącznie koszty procesu poniesione przez strony wyniosły 6.990,10 zł.

Na koszty procesu poniesione przez powodów złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 2.400 zł (ustalone na podstawie § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, t.j. Dz.U. 2013 poz. 461) oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł (na podstawie załącznika do ustawy z dnia 16 listopada 2006 roku „o opłacie skarbowej” - Dz. U. Nr 225, poz. 1635 ze zm.), opłata od pozwu w kwocie 1.033 zł, zaliczka na wydatki związane z wydaniem opinii przez biegłego sądowego w kwocie 800 zł, łącznie 4.250 zł.

Poniesione przez pozwanego koszty procesu to wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 2.400 zł (ustalone na podstawie § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, t.j. Dz. U. z 2013 r., poz. 490) oraz opłata od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł (podstawa prawna powyżej).

Na nieuiszczone koszty sądowe złożyły się koszty opinii biegłego w kwocie 323,10 zł. Na podstawie art.113 ust.1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz.U. z 2016 r. poz. 623) w zw. z art.100 zd. 1 k.p.c., Sąd nakazał pobrać na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych od pozwanego kwotę 323,10 zł.

W rezultacie, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz każdego z powodów kwotę po 1.166,31 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.